

Cristian Bădiliță

CÂNTAREA
NECÂNTĂRILOR

alte balade, ofuri și romanețe

comentariu grafic de
Sorin Ilfoveanu

CUPRINS

<i>Strigoii vesel</i>	5	<i>Ți-am cumpărat o peșteră</i>	50
<i>Fericirile mele</i>	7	<i>Prozac</i>	51
<i>Ars poetica</i>	8	<i>Epitaful cu trabant</i>	53
<i>Strigoaica</i>	10	<i>Cântarul (Of 4)</i>	55
<i>Matutinală (baladă și of)</i>	11	<i>Neiubirea mea</i>	57
<i>Stau noaptea și vânez țințari (variantă)</i>	12	<i>Rățușca</i>	58
<i>Poem cu altă Muză</i>	13	<i>Drumul mătăsii la Tecuci</i>	59
<i>Noapte bună, fată rea</i>	15	<i>Sburătorul bis</i>	61
<i>Milenarism erotic</i>	16	<i>Îndurare (Of 5)</i>	63
<i>Sunt o natură moartă în extaz</i>	17	<i>Strigoaica albă</i>	64
<i>Cimitirul de corăbii (baladă implicită)</i>	19	<i>Capcana</i>	65
<i>Baladă explicită</i>	21	<i>Adio proză!</i>	67
<i>Balada cocoarei din Malvinograd</i>	23	<i>Romeo, Julieta și arșarul (romanță</i> <i>baudelaireiană)</i>	68
<i>Zgârietura</i>	27	<i>Acest răvaș perfido-amoros (Of 6)</i>	69
<i>Romanță în formă de eseu</i>	29	<i>Autobiografie</i>	71
<i>Ușa</i>	31	<i>Aritmetica disperării</i>	73
<i>Apocalips în doi</i>	33	<i>Tremendum</i>	75
<i>Norișor</i>	36	<i>Pentru cine?</i>	77
<i>Opt versuri</i>	37	<i>Melentina</i>	79
<i>Strigare</i>	39	<i>Lacrima ierbii</i>	81
<i>Balaurul (Of 1)</i>	41	<i>Cine-mi dă viața înapoi?</i>	83
<i>Balaurul (Of 2)</i>	42	<i>Făt-Frumos cel Bătrân</i>	85
<i>Răzburarea balaurului (Of 3)</i>	43	<i>Epilog epigol</i>	87
<i>Odă (în centimetru antic)</i>	45		
<i>Degeaba vii</i>	49		

1944
1944

Strigoii vesel

A fost o vreme, uitată, prea uitată
când accepta orice, sărmana fată,
și nu-i păsa că e vioara trei...
numai să doarmă-n pat cu „prințul” ei.

A fost o vreme – și s-a dus aiurea –
când fetei nu-i păsa decât de el:
venea războiul sau ardea pădurea?
să vină și să ardă frumușel,

ea se urca în microbuzul rece
și prăfuit, să meargă la... „castel”,
pleca din stație la ora zece
și nu-ncăpeau întârzieri defel,

iar dacă se-ntâmpla vreo supărare,
sau vreun sughiț romantic pe traseu
știa că poartă vina fiecare,
nu unul singur, pentru Dumnezeu!,

și totul se uita într-o clipită
cel mult în două, hai să zicem trei,
până-și lua cireșa cuvenită
în zăngănit de sârme și cercei.

A fost o vreme. Nu demult. S-a dus.
Acum se pregătește un alt „el”,
oricum ar fi, stupid, fără... castel,
nici nu contează, tot va fi cu plus,

căci *ei* sunt trecători, *ele* rămân,
dar nu știu cum se face că, deși
eu nu-mi schimb toana-n fiecare zi,
tot eu cad veșnic, veșnic de „nebur”.

Fericirile mele

Fericit Bădiliță, nemâncat de trei zile,
căci al său va fi Grânarul cerurilor.
Fericit Bădiliță, băutor de apă chioară și oțet,
căci ale sale vor fi toate izvoarele raiului.
Fericit Bădiliță, părăsitul de toți și de toate,
căci lui i se va da o Turmă de stele pe lumea cealaltă.
Fericit Bădiliță, surmenatul și neodihnitul,
căci va dormi în curând trei veșnicii, una după alta.
Fericit Bădiliță, manelizat, psihedelizat fără-ncetare,
căci va avea parte curând de o Liniște Maaaare.
Fericit Bădiliță, doctor în fraierologie și năluci,
la Sfântul Așteaptă va fi mai bogat decât Cressus et comp.
Fericit Bădiliță, citit de clovni și psihiatri,
căci peste o mie de ani va intra în manuale (ca pastă de lipit).
Fericit Bădiliță, cetățean din Groape și gropar de idei subversive,
căci se apropie clipa când pe malul Senei
marele Decebal se va arăta în chip de balaur.
Fericit Bădiliță, pentru că nu are de ales...

1/2/2011

Ars poetica

Poemele acestea nepublicabile
au fost compuse
de dor de tine însumi
de-amor de mine însăși,
căci nu există
nu există
nu există
decât literatură extraconjugală.

Strigoaica

Săreau scânteii din lancea lui Ahile
din lancea mea pleoștită nu sărea nimic,
țineam în mâini caietul albastru, fără file,
și mestecam în gol neantul cu fistic.

Vânam strigoi cu lancea lui Ahile,
cu lancea mea vânam doar fum și-atât,
treceau pe lângă mine zălude nopți și zile
și Făt-Frumos, vai, devenea Urât.

Dar niciodată nu e niciodată
și lancea lui Ahile, într-o bună zi,
de plictiseală se va ofili,
iar lancea mea din nou va înfrunzi
sub sărutarea tinerei copile,
strigoaica din caietul albastru, fără file.

Matutinală (baladă și of)

Doamne, cât mă iubesc țânțarii,
dar mai ales țânțarele,
țânțarele cu țâțe mari
mușcate, supte de țânțari,
țânțarele cu țâțe mici
pișcate-n goană de furnici,
țânțarele cu țâțe roși'
cucurigate de cocoși
nebuni, atei și pântecoși.

Doamne, cât mă iubesc țânțarii,
Doamne,
dar mai ales țânțarele
de cum răsare soarele
ah, cum răsare soarele
frângându-mi mădularele!

Stau noaptea și vânez țânțari (variantă)

Stau noaptea și vânez țânțari
pe sânii tăi dreptunghiulari
nu foarte mari, nu foarte tari,
dar plini cu hoarde de țânțari
ce-mi sfârtecă tem-pa-ne-le
și sânge-mi beau cu ca-ne-le
cu canele, stacanele
ocalele, bidoanele,
țânțarii tăi de armăsari
păscând doi sâni dreptunghiulari.

Poem cu altă Muză

Bate ora șapte, sus, la mânăstire
și de mine nime', nime' n-are știre,
mort sunt de o lună, mort și astrucat
într-o damigeană goală, pe-nserat.
Gol și eu de mine, gol de toate cele,
mort fiind scăpat-am de ceva bebele
însă nu de toate, căci și mort îmi vine
să mă-ntorc acolo unde mi-a fost bine,
unde mi-a fost bine și când mi-a fost greu,
în culcușul fiarei de sub decolteu
sau pe aragazul unde (râzi?), agale,
mă-nveleai în varză, mă făceai sarmale
și acoperindu-ți țâța cu mălai
din a mea făptură, aprigă, mușcai.
Bate ora nouă, jos, la mânăstire
și ce dacă nime', nime' n-are știre?
Mort am fost o lună, mort și astrucat:
altă Muză-mi paște, noaptea, ce-ai lăsat.

11/08/2014

